

## Arrest

nr. 141 251 van 18 maart 2015  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2015.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat W. PEETERS, en van attaché S. DUPONT die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### ***"A. Feitenrelaas***

*U bent een Pakistaans staatsburger van Butt-origine, afkomstig uit Sialkot.*

*U verliet uw land van herkomst op 15/11/2012 nadat u en uw neef U.F. (ov X) onterecht beschuldigd werden van de moord op de eigenaar van een busmaatschappij en jullie zowel door de politie als door de entourage van de vermoorde man gezocht werden.*

*U reisde illegaal naar Europa en diende op 19/12/2012 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.*

*Deze aanvraag werd op 26/08/2013 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat aan jullie relaas geen geloof kon worden gehecht.*

Het beroep dat u tegen deze beslissing instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen op formele gronden (op datum van 13/01/2014).

Ook de aanvraag van uw neef, die op dezelfde asielmotieven berustte als de uwe, werd door het CGVS afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij tekende tegen deze beslissing geen beroep aan.

Op 13/01/2015 werd u bij een administratieve controle door de politie onderschept en werd u vanwege uw illegale verblijf op Belgische bodem overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas, waar u op 26/01/2015 een tweede asielaanvraag indiende.

Uit uw schriftelijke verklaring blijkt dat u voor deze tweede aanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt, doch verwijst naar de documenten die u eerder, in het kader van uw eerste asielaanvraag, neerlegde. Het Commissariaat-generaal sloot op 30/01/2015 deze tweede asielprocedure af met een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 26/02/2015 diende u voor de derde maal een asielaanvraag in.

Uit de schriftelijke verklaring van uw huidige derde asielaanvraag, blijkt dat u zich op dezelfde feiten baseert.

U legt ter ondersteuning van uw huidige asielaanvraag volgende documenten neer : een arrestatiebevel (stuk 1), attest van de rechtbank van Saddar Gujranwala (stuk 2) en twee identieke krantenartikels over een demonstratie ter ondersteuning van u (stukken 3 en 4).

## **B. Motivering**

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uw huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag uiteen hebt gezet.

U had uw land van herkomst verlaten omdat u en uw neef U.F. (OV 7.630.078) onterecht werden beschuldigd van moord op de eigenaar van een busmaatschappij en jullie zowel door de politie als door de entourage van de vermoorde man gezocht werden. (1e AA).

U verklaarde in het kader van uw huidige derde asielaanvraag dat uw leven bij terugkeer in gevaar is en u verwijst naar de nieuwe bewijsstukken (3e AA DVZ schriftelijke verklaring, pt. 1.1, 5.1, 5.2).

Er dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze vaststelling is gebaseerd op talrijke tegenstrijdigheden en incoherenties tussen uw verklaringen en deze van uw neef U.F..

Het beroep dat u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanhangig maakte werd verworpen vanwege de laattijdigheid van uw verzoekschrift.

Bijgevolg blijft de eerdere beoordeling van het CGVS overeind.

Uw tweede asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal afgesloten met een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag omdat u geen bijkomende inhoudelijke verklaringen had afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken had aangebracht die betrekking hadden op uw asielverzoek.

U ging tegen deze weigeringsbeslissing niet in beroep en blijft de beoordeling van het CGVS overeind. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kan minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd.

U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt [een arrestatiebevel (stuk 1), attest van de rechtbank van Saddar Gujranwala (stuk 2) en twee identieke krantenartikels over een demonstratie ter ondersteuning van u (stukken 3 en 4)] ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet, moet in het algemeen vooreerst worden vastgesteld dat het louter kopies zijn (ook de in het centrum aanwezige documenten betreffen kopies die u via mail ontving, zie ook nota telefoongesprek) waarvan de authenticiteit niet kan worden onderzocht.

Een tweede algemene opmerking die de bewijswaarde van deze documenten relativeert, is het gegeven dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden.

Bijgevolg is de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

In het bijzonder kan voor het krantenartikel worden opgemerkt dat in het artikel geen enkele context wordt geschetst van de aangehaalde problemen, wat toch kon verwacht worden. Ook kon verwacht worden dat u deze artikels met betrekking tot de vermeende beschuldigingen (op de kopies is geen publicatiedatum aanwezig, maar gelet op de situering van de problemen in 2012 moeten de artikels toch al enige tijd geleden verschenen zijn) vroeger ten berde had gebracht.

Het attest van de rechtbank tenslotte verliest bewijskracht doordat het in feite niet meer is dan een verklaring van een advocaat, wat alleen al omwille van de relatie advocaat-cliënt, een beperkte objectieve waarde heeft.

Aangaande het risico blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing bij verwijdering naar Pakistan, blijkt uit de beschikbare informatie (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan.

Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden.

Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid.

Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing.

Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten.

Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt.

De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, moet worden gesteld dat de eerdere beoordeling terzake, zoals opgenomen in de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag dd. 30/01/2015, onveranderd blijft volgens de meest recente informatie waarover het CGVS intussen beschikt, en waarvan een kopie in bijlage bij het administratief dossier werd gevoegd.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

*Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.*

*Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

*Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.*

*Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.*

*Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.*

*Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat voor wat de elementen betreft die u aangehaald hebt in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ wel verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. De betrokkene diende een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 bis in dat op 16/06/2014 geweigerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken.*

*Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.*

*Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.*

*Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **2.1. Verzoekschrift**

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 12 maart 2015 (zie p. 3) de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij vat aan met een theoretische uiteenzetting over deze artikelen en beginselen en besluit (zie p. 5) dat de beslissing van de commissaris-generaal niet voldoet "aan deze criteria".

Verzoeker wijst erop dat hij in de huidige asielaanvraag (zie p. 5) "bijkomende stukken heeft voorgelegd" (sic).

Dat hij deze asielaanvraag steunt op dezelfde inhoudelijke elementen en verklaringen afgelegd tijdens zijn vorige asielprocedures, is volgens hem (zie p. 5) "daarbij van geen belang, nu de voorgelegde

*bijkomende stukken een nieuw licht werpen op de zaak en één en ander van het door verzoeker initieel verklaarde bevestigen en dus geloofwaardig maken".*

Waar de commissaris-generaal stelt dat de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief zijn gelet op de hoge graad van corruptie in Pakistan en dat slechts kopies worden voorgelegd, merkt verzoeker op (zie p. 5) *"dat het loutere feit dat er in Pakistan een hoge mate van corruptie zou bestaan, geenszins betekent dat ook deze documenten op dergelijke wijze zouden zijn verkregen"*; hij stelt: *"minstens wordt zulks niet bewezen"*.

Hij voert aan geeft aan dat hij voor het bekomen van de voorgelegde bijkomende stukken afhankelijk was van derden, (zie p. 5) *"zodat het bekomen van de originele documenten in het korte tijdsbestek waarover hij beschikt niet haalbaar bleek"* wat volgens verzoeker (zie p. 5) *"echter nog niet (betekent) dat de inhoud van deze documenten onjuist of gemanipuleerd zou zijn"*.

Verzoeker laat gelden dat, op basis van deze stukken, minstens een bijkomend onderzoek ten gronde nodig was. Hij besluit dat de in het eerste middel aangehaalde wetsbepalingen en rechtsprincipes geschonden worden zodat de beslissing van de commissaris-generaal dient te worden vernietigd.

Verzoeker stelt verder vast dat (zie p. 6) in de beslissing van de commissaris-generaal erkend wordt *"dat gerepatrieerde Pakistaanse staatsburgers in Pakistan kunnen worden blootgesteld aan vervolging en zelfs bestraffing omwille van het feit dat zij destijds het land ontvlucht zijn in strijd met de aldaar vigerende wetgeving"*, maar dat dit probleem geminimaliseerd en niet weerhouden wordt.

Verzoeker voert aan dat het niet ernstig is dat de commissaris-generaal toegeeft dat (zie p. 6) zelfs een gevangenisstraf van vijf jaar mogelijk is, *"doch stelt dat dit niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing (!)"*.

Verzoeker vraagt aan de Raad (zie p. 6) de beslissing van de commissaris-generaal *"teniet te doen"* en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

## 2.2. Beoordeling

2.2.1. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 6 maart 2015 door de commissaris-generaal in toepassing van 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verklaringen van verzoeker aangaande de onterechte beschuldiging van hem en zijn neef van de moord op de eigenaar van een busmaatschappij, betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij reeds bij zijn vorige asielaanvragen had aangebracht.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag op 19 december 2012, nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 augustus 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, gezien geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers asielrelaas omwille van de talrijke tegenstrijdigheden en incoherenties tussen verzoekers verklaringen en die van zijn neef.

De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing vanwege de laattijdigheid van het verzoekschrift (RvV 13 januari 2014, nr. 116 770).

In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag op 26 januari 2015, nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 januari 2015 een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, gezien verzoeker geen nieuwe elementen aanbracht.

Verzoeker diende hiertegen geen beroep in bij de Raad.

Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een derde asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep.

De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een

beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.2.2. Ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag op 26 februari 2015 brengt verzoeker -volgens de beslissing-, volgende nieuwe elementen aan: -een faxkopie van- een arrestatiebevel, van attest van de rechtbank van Saddar Gujranwala en van twee krantenartikels over een demonstratie.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het asielverzoek niet in overweging.

In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De Raad stelt vast dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet in aanmerking komt, gezien:

(i) de neergelegde documenten slechts fotokopieën betreffen, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X);

(ii) uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratie dossier, blijkt dat er in verzoekers land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden, wat tot het besluit voert dat de bewijswaarde van de stukken gering is;

(iii) in het krantenartikel geen enkele context wordt geschetst van de aangehaalde problemen;

(iv) het krantenartikel betrekking heeft op problemen in het jaar 2012, doch verzoeker ze slechts nu neerlegt;

(v) het attest van de rechtbank slechts een verklaring van een advocaat is, wat alleen al omwille van de relatie advocaat-cliënt een beperkte objectieve waarde heeft.

De bewering in het verzoekschrift *“dat het loutere feit dat er in Pakistan een hoge mate van corruptie zou bestaan, geenszins betekent dat ook deze documenten op dergelijke wijze zouden zijn verkregen”* toont niet aan dat voornoemde informatie -over de beperkte bewijswaarde van Pakistaanse documenten- foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoeker nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift dienaangaande aanvoert dat *“minstens wordt zulks niet bewezen”*, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006). Bovendien dient de commissaris-generaal niet te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat hij voor het bekomen van de voorgelegde bijkomende stukken afhankelijk was van derden, *“zodat het bekomen van de originele documenten in het korte tijdsbestek waarover hij beschikt niet haalbaar bleek”*, wijst de Raad erop vooreerst op dat verzoeker - die zijn land van herkomst op 15 november 2012 verlaten had-, op 19 december 2012 in België een eerste asielaanvraag ingediend heeft, op 26 januari 2015 een tweede asielaanvraag en op 26 februari 2015 een derde asielaanvraag heeft ingediend.

De Raad stelt vast dat verzoeker bedoelde stukken in bezit had bij het aanvragen van asiel op 26 februari 2015.

Gezien de behandeling van onderhavige asielaanvraag overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, binnen een korte termijn dient te gebeuren en gezien de aanwezige moderne communicatiemiddelen, wordt het ingeroepen *“korte tijdsbestek”* niet aanvaard.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat een van de stukken gelet op de situering van de problemen in 2012, toch al enige tijd geleden verschenen is en niet vroeger ten berde is gebracht wat door verzoeker niet betwist wordt.

Verzoeker toont niet aan waarom hij deze stukken ten laatste niet op de zitting kon voorleggen.

Verder herhaalt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker rust. Bovendien werd verzoeker reeds bij zijn eerste asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken gewezen op het belang van bewijsstukken: *“U moet zo mogelijk documenten voorleggen die uw identiteit, herkomst, reisweg en de door u aangehaalde feiten aantonen. U moet alle stukken die u in uw bezit hebt voorleggen. U mag geen documenten achterhouden. U moet zo mogelijk de originele documenten voorleggen. U moet al het mogelijke doen om stukken te bekomen”* (zie vragenlijst DVZ van 10 januari 2013, voorafgaand advies).

Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat uit de informatie van de commissaris-generaal (*“COI Focus: Pakistan: Het risico bij terugkeer in het geval van gedwongen verwijdering”* van 4 november 2014) niet blijkt dat Pakistaanse asielzoekers die (gedwongen) verwijderd worden naar hun land van herkomst, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat in de beslissing van de commissaris-generaal erkend wordt *“dat gerepatrieerde Pakistaanse staatsburgers in Pakistan kunnen worden blootgesteld aan vervolging en zelfs bestraffing omwille van het feit dat zij destijds het land ontvlucht zijn in strijd met de aldaar vigerende wetgeving”*, maar dat dit probleem geminimaliseerd en niet weerhouden wordt.

Volgens verzoeker is het niet ernstig in hoofde van de commissaris-generaal om eerst toe te geven dat zelfs een gevangenisstraf van vijf jaar mogelijk is, *“doch stelt dat dit niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing (!)”*.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift kennelijk voorbijgaat aan de overige overwegingen dienaangaande in de beslissing, namelijk dat:

(i) uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving, op zich geen reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid, gezien een soevereine Staat het recht heeft om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of mensensmokkel of migratie te handhaven en gezien de overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk in Pakistan bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing;

(ii) verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden;

(iii) de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk blijkt te gaan bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt.

De Raad sluit zich aan bij de inhoud van de informatie van de commissaris-generaal.

Verzoeker toont met zijn selectieve lezing van de bestreden beslissing niet aan dat deze informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien hij nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen.

2.2.3. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

*Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.*

*Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.*

*Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat voor wat de elementen betreft die u aangehaald hebt in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ wel verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. De betrokkene diende een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 bis in dat op 16/06/2014 geweigerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken.*

*Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”*

#### 2.2.4. Besluit

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moeten ondergaan.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht.



Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE